

Таким чином можна зробити висновок, що окремі недоліки лише частково долаються в інституціональній концепції фірми. Яка створює увагу не на окремих або конкретних неформальних відносинах між людьми в процесі функціонування та організації діяльності, управління підприємством, а й виділяє засоби виробництва як не головні, а допоміжні фактори організації виробництва на підприємствах, вирішує усі проблеми відтворення в процесі функціонування.

Список використаних джерел

1. Комарницька Н. М. Моніторинг параметрів, які характеризують систему управління інноваційною діяльністю підприємства. *Економіка та держава*. 2015. № 9. С. 111–112.
2. Внукова Н. М. Базова методика оцінки економічного ризику підприємств. *Фінанси України*. 2012. № 10. С. 15-21.
3. Економіка підприємства: підручник: Чаюн І. О., Богославець Г. М., Довгаль Н. С. та ін. Київ: КНТЕУ, 2015. С. 143.
4. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т. 1. Редколегія: С. В. Мочерний та ін. Київ: Видавничий центр «Академія», 2015. 864 с.

Науковий керівник: д.е.н., професор Слободянюк О. В.

Далакова Марина Михайлівна

*студентка 2-го курсу факультету адвокатури
та антикорупційної діяльності*

Національний університет «Одеська юридична академія»

АМОРТИЗАЦІЙНА ПОЛІТИКА НА ПІДПРИЄМСТВІ

Одна з найважливіших сфер державних економічних відносин є відтворення виробничого апарату. Побудова ринкових відносин та формування ринку капіталів у нашій державі призводить по потреби цілеспрямованого процесу регулювання відтворення основних фондів, через те що він великою мірою характеризує ефективність суспільного виробництва, темпи запровадження науково-технічного прогресу, зростання національного доходу і блага населення.

Амортизаційна політика – це комплекс заходів, які забезпечують гарантію нормального режиму відтворення основних фондів. Головна умова для результативного функціонування підприємств у рин-

ковому середовищі- забезпечення принципу самофінансування, що передбачає за рахунок особистих джерел здійснення інвестиційної та господарської діяльності (амортизації та нерозподіленого доходу) [1].

Через синхронність між кругообігом основних фондів та формуванням амортизаційного фонду, амортизаційні відрахування є ключовими серед джерел самофінансування. Вони можуть бути фінансовою базою самостійності підприємств у відтворенні основних фондів через неохильність до кон'юнктурних коливань, які пов'язані з результатом господарської діяльності.

Кожне підприємство формує амортизаційні відрахування – витрати підприємства, нараховані на виробничі необоротні активи, які охоплюють у собівартість продукції, робіт, послуг. Саме за умовою відшкодування вартості зношеної частини основних фондів це і робиться, а потім накопичується у спеціальному амортизаційному фонді, що слугує відновленню основних засобів.

На жаль, сучасне становище національної економіки перебуває у нелегких умовах. З метою забезпечення економічного підйому держави, воно потребує відновлення активного господарського життя підприємств. Це можливо досягти з урахуванням фінансової стабілізації, структурної перебудови тощо [2].

У міру вдосконалення технологій та поліпшення організації виробництва змінюється й тривалість та характер використання деяких видів основних фондів. Виникає необхідність скорочувати їх, тому норми амортизаційних відрахувань періодично переглядається та уточнюється.

Державна амортизаційна політика і політика окремих підприємств є одним з основних чинників відновлення і економічного зростання в умовах інвестиційної кризи, інфляції і спаду виробництва. Завдяки даній політиці підприємства мають змогу самостійно встановлювати розміри економічної амортизації, від якої залежить розмір прибутку підприємства [3].

На сьогоднішній день питання амортизаційної політики в Україні є досить актуальним. Це пов'язано з тим, що така політика дозволяє підприємствам власно обирати найбільш вигідну систему відтворення основного капіталу в рамках національного законодавства, і таким чином бути успішними в усіх галузях економіки.

Вивчення зарубіжного досвіду показує, що українська амортизаційна система значно відрізняється від систем розвинутих країн, у

яких досить часто для стимулювання впровадження найновіших засобів виробництва та технологій основні засоби прирівнюються до оборотних і витрати на їх придбання відносяться на витрати виробництва протягом одного року. Найбільше неефективність амортизаційної політики показує низька частка амортизації у структурі ВВП [4].

Проблема оновлення основних фондів для бізнесу недостатньо досліджена та проаналізована, що призводить до подальшого погіршення. Останнім часом право компанії на формування та використання амортизації значно зросло.

Першочергове значення має амортизаційна політика, оскільки створення сприятливих умов для збереження наявних матеріальних цінностей, технічна заміна господарських організацій та розвиток їх матеріально-технічної бази є одними з пріоритетних завдань держави.

Ця політика є предметом інтенсивних дискусій в економічній літературі. З огляду на думку провідних економістів, можна виявити наступне:

- нині існує проблема вдосконалення податкової системи для мотивації підприємств до впровадження новітніх технологій та розширеного відтворення основного капіталу [5];
- враховуючи балансову вартість та існуючу політику амортизації основних фондів, накопичення достатніх фінансових ресурсів для простого відтворення основного капіталу неможливо;
- податкові інструменти не активізують суб'єкти господарювання до відтворення основного капіталу, про що свідчить брак в Україні практики імплементації іноземного досвіду податкового стимулювання відтворення основного капіталу;
- в Україні не набула широкого використання прискорена амортизація.

Налагодження ситуації, що склалася, вимагає подальшого реформування амортизаційної політики, а саме:

1. Переоцінка основних засобів проводиться з метою доведення їх вартості до рівня реального заміщення в поточних цінах, за умов річного рівня інфляції понад 10%, тому доцільно проводити постійну переоцінку основних засобів для усунення розбіжностей між обліковими та ринковою вартістю [6].

2. Удосконалити процедури визначення умов використання коштів, отриманих від використання прискореної амортизації. У цьому

випадку слід вивчити досвід країн ЄС, бо там ця проблема вирішується шляхом чіткого розмежування понять податкової та економічної амортизації.

3. Доречно акумулювати амортизаційні кошти на спеціальному банківському рахунку, що, у свою чергу, дозволить використовувати тимчасово вільні амортизаційні кошти підприємства для кредитування інвестиційних проєктів.

Список використаних джерел

1. Шумейко О. Ю., Бурченко В. С.. Амортизаційна політика та її вплив на відтворення основних засобів підприємства. *Ефективна економіка* 2015. № 10. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4424>

2. Бакай В. Й.. Проблема вибору оптимального варіанту методу нарахування амортизації на підприємствах. *Поділля. Економічні науки*. 2002. С. 135-140.

3. Khotomlianskyj, O. and Kolosok, V. Sinking fund as a source of reproduction of fixed assets, Kyiv: Ekonomika Ukrainy, 2004, pp. 38 – 42.

4. Васюник Т. І. Напрями вдосконалення амортизаційної політики держави в контексті відтворення основного капіталу. *Економіка та управління національним господарством*. 2018. Вип.21. С.138-141. URL: <http://global-national.in.ua/archive/21-2018/28.pdf>

5. Лук'яненко Л. І., Гавриловський О. С. Основні шляхи розвитку та вдосконалення амортизаційної політики в Україні. Тернопіль: Видавничо-поліграфічний центр Тернопільського національного економічного університету «Економічна думка». 2015. 165 с.

6. Соколова О. Амортизаційна політика в системі антикризового регулювання економіки. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2012. С. 187–195.

Науковий керівник: д.е.н., доц., проф. Отливанська Г. А.